

Sygn. akt VII U 680/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Jarząbek
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 października 2018 r. w Warszawie

sprawy B. Ż. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania B. Ż. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 3 marca 2016 r. znak (...) (...) (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

B. Ż. (1) w dniu 30 marca 2016 r. wniosła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie odwołanie wskazując, że nie zgadza się z decyzją wynikającą z orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS. W piśmie procesowym z dnia 30 maja 2016 r. odwołująca wskazała, że skarży decyzję z dnia 3 marca 2016 r., znak: (...) (k. 2 i 8 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. w odpowiedzi

na odwołanie z dnia 29 kwietnia 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS uznała odwołującą za zdolną do pracy i na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej odmówiono ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 3 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. Ż. (2) na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

(...)Oddział w W. z dnia 8 stycznia 2013 r., znak: (...) pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 stycznia 2016 r. (k. 62-63 a. r.).

W związku z upływem daty, na którą świadczenie było przyznane, odwołująca w dniu 14 grudnia 2015 r. wystąpiła z wnioskiem do organu rentowego o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 114 a. r.).

Zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 4 lutego 2016 r., odwołująca została uznana za zdolną do pracy (k. 118 a. r.).

Ubezpieczona w dniu 16 lutego 2016 r. wniosła sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Do pisma dołączyła zaświadczenie lekarskie wystawione w dniu 18 lutego 2016 r. przez (...) Szpital (...) w W. (...), zgodnie z którym rozpoznano u niej organiczne zaburzenia depresyjne oraz stan po krwotoku podpajęczynówkowym w 2006 r. (k. 85-86 dok. lek.).

W związku ze sprzeciwem odwołującej, sprawę skierowano do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 26 lutego 2016 r. również uznała, że nie jest ona niezdolna do pracy (k. 124 a. r.).

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję z dnia 3 marca 2016 r., znak: (...), na mocy której odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 26 lutego 2016 r. nie stwierdziła u ubezpieczonej niezdolności do pracy, wobec powyższego organ rentowy uznał, że odwołująca nie spełniła przesłanki ustawowej warunkującej prawo do nabycia przedmiotowego świadczenia (k. 126 a. r.).

Sąd na podstawie opinii biegłych sądowych ustalił, że u odwołującej rozpoznano:

- w zakresie neurologicznym pęknięcie tętniaka z masywnym przebicciem do struktur prawej półkuli mózgu. Po zaklipsowaniu tętniaka i usunięciu krwaka śródmózgowego w procesie rehabilitacji, ubezpieczona osiągnęła w ciągu dwóch lat od operacji dużą poprawę w stanie neurologicznym. Jednakże ma ona szereg dolegliwości mózgu, bóle, zawroty głowy, zaburzenia pamięci i niejasne stany mogące odpowiadać padaczce zważywszy, że ma bardzo dużą patologię w badaniu EEG. Z biegiem lat doszły schorzenia somatyczne, a pod koniec 2014 r. choroba nowotworowa macicy. Odwołująca wobec braku poprawy stanu zdrowia jest nadal częściowo niezdolna do pracy na okres dwóch lat. Ubezpieczona powinna podjąć leczenie neurologiczne wycofując się z leczenia w ambulatorium neurochirurgicznym celem potwierdzenia lub wykluczenia padaczki (opinia biegłego sądowego neurologa B. Z., k. 23 a. s.);

- ponownie w zakresie neurologicznym stan po przebytych krwawieniach podpajęczynówkowych w 2006 r. z następstwem ustępującego niewielkiego niedowładu połowicznego lewostronnego obecnie bez istotnego zespołu neurologicznego, raka trzonu macicy leczonego operacyjnie i radioterapią w 2014 r., chorobę wrzodową w wywiadzie oraz organiczne zaburzenia depresyjne. W badaniu neurologicznym nie stwierdzono istotnych cech ogniskowego uszkodzenia w zakresie Centralnego Układu Nerwowego. Stan neurologiczny odwołującej wskutek leczenia i rehabilitacji uległ wyraźnej poprawie i dlatego też brak jest podstaw do uznania niezdolności do pracy. Jednakże ze względu na ogólny stan zdrowia, odwołująca jest osobą trwale częściowo niezdolną do pracy (opinia biegłego sądowego neurologa B. A., k. 52-53 a. s.);

- w zakresie onkologicznym stan po radykalnym usunięciu macicy z przydatkami w grudniu 2014 r. oraz stan po (...) w lutym 2015 r. W badaniu podmiotowym i przedmiotowym nie ujawniono objawów wznowy – progresji schorzenia onkologicznego. Zgłaszane dolegliwości przez ubezpieczoną nie są efektem czynnego procesu nowotworowego a objawami chorobowymi schorzeń współistniejących. W zakresie onkologicznym brak jest przeciwwskazań do zatrudnienia ubezpieczonej (opinia biegłego sądowego onkologa J. B., k. 71 a. s.);

- w zakresie medycyny pracy leczone nadciśnienie tętnicze, przebyty krwotok podpajęczynówkowy oraz raka trzonu macicy. Schorzenia te nie są istotnym przeciwwskazaniem do dalszego wykonywania pracy biurowej przez ubezpieczoną. Wątpliwym jest, aby schorzenia ustąpiły całkowicie i nastąpiła zdecydowana poprawa stanu zdrowia

odwołującej. Poprawa stanu zdrowia nie nastąpiła, lecz ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy S. W., k. 141-145 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym dokumentacji medycznej zawartej w aktach rentowych oraz opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii, onkologii i medycyny pracy. Dokumenty zawarte w aktach nie były kwestionowane w toku postępowania i nie budziły wątpliwości stron postępowania. Sąd uznał za wiarygodne wszystkie opinie sporządzone przez biegłych sądowych, którzy odnieśli się w sposób wyczerpujący

do tezy dowodowej, na jaką zostali powołani w niniejszej sprawie. Z uwagi na liczne schorzenia odwołującej Sąd uznał, że wnioski zawarte przez biegłego sądowego

z zakresu medycyny pracy są najbardziej rzetelne w kontekście ustalenia, że nie jest ona niezdolna do pracy. Opinia ta ponadto koreluje wraz z opiniami sporządzonymi przez biegłych sądowych z zakresu neurologii B. A. i onkologii J. B.. Oboje biegłych wskazało, że odwołująca jest zdolna do pracy w zakresie schorzeń objętych ich specjalnościami.

Co prawda B. A. wskazała, że

ze względu na ogólny stan zdrowia ubezpieczona jest trwale częściowo niezdolna do pracy, lecz tym stwierdzeniem wyszła poza granice tezy dowodowej. Biegli z zakresu neurologii i onkologii byli dopuszczeni do sprawy celem ustalenia, czy w zakresie ich własnych specjalizacji badana jest zdolna czy też niezdolna do pracy. Określenie jej niezdolności z uwagi na ogólny stan zdrowia było niedopuszczalne. Jedynie biegły sądowy neurolog B. Z. sprzecznie, co do pozostałych opinii wskazał,

że ubezpieczona jest zdolna do pracy. Jednak wobec braku zastrzeżeń kierowanych

do opinii trzech biegłych sądowych, którym Sąd nadał walor wiarygodności, wnioski tego biegłego sądowego zostały uznane za nieprawidłowe.

Sąd jednocześnie oddalił wnioski odwołującej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii oraz z opinii łącznej biegłych sądowych neurologa, onkologa i medycyny pracy. Zarządzeniem z dnia 10 września 2018 r. przy doręczaniu ubezpieczonej opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy Sąd określił stronom siedmiodniowy termin na złożenie wniosków dowodowych pod rygorem ich pominięcia tak, jak w przypadku przesyłania poprzednich opinii. Odwołująca nie skorzystała z przysługującego jej prawa i nie wniosła żadnych uwag ani zastrzeżeń, dlatego też Sąd potraktował jej wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych jako spóźniony. Ponadto ubezpieczona nie wykazała, że leczyla się psychiatrycznie, ponieważ w dokumentacji medycznej, poza jednym zaświadczeniem wydanym przez Szpital (...) w W., brak jest dowodów potwierdzających istnienie u niej jakichkolwiek schorzeń, bądź leczenie w zakresie psychiatrycznym.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie B. Ż. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. od decyzji z dnia 3 marca 2016 r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 ust. 1 ustawy. Sąd zważył, że w niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, iż odwołująca

spełniła przesłanki wynikające z art. 57 punktu 2 i 3. Jediną kwestią pozostającą do ustalenia było rozważenie, czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że odwołująca cierpi na wiele chorób, które zostały zdiagnozowane przez biegłych sądowych z zakresu neurologii i onkologii w sporządzonych opiniach sądowo-lekarskich. Schorzenia te zostały również potwierdzone przez biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy. Sąd na potrzeby niniejszej sprawy dokonał rozważań dotyczących tychże opinii i doszedł do przekonania, że opinie sporządzone przez biegłych sądowych odnoszą się w sposób wszechstronny do stanu zdrowia ubezpieczonej, oceniając szeroko skutki jej schorzeń w kontekście możliwości podjęcia pracy. Ustalenia zawarte w uzyskanych opiniach poczynione zostały w oparciu o wyniki badań specjalistycznych oraz bezpośrednio badanie odwołującej, stanowiące w ocenie Sądu rzetelną i rzeczową analizę stanu jej zdrowia. Sąd przyjął, że za wyjątkiem opinii biegłego sądowego neurologa B. Z., wnioski zawarte w pozostałych opiniach stanowią w pełni wiarygodny i rzetelny materiał dowodowy. Opinia sporządzona przez w/w biegłego była sprzeczna z wnioskami postawionymi przez pozostałych biegłych opiniujących w sprawie, w tym przez innego biegłego specjalistę z tej samej dziedziny. Zastrzeżenia wniesione przez organ rentowy dotyczące tej opinii okazały się zasadne, ponieważ trójka biegłych opiniujących w sprawie stwierdziła, że ubezpieczona jest zdolna do wykonywania pracy. Biegli sądowi, którzy stwierdzili, że u odwołującej nie występuje niezdolność do pracy w sposób wyczerpujący uzasadnili, że z dokumentacji medycznej nie wynika, aby jej stan zdrowia skutkował istotnymi przeciwwskazaniami do wykonywania pracy biurowej.

Sąd zważył, że argumentacja użyta przez odwołującą nie uprawdopodobniła, że możliwa była inna ocena jej stanu zdrowia, aniżeli wynikająca z opinii powołanych w sprawie biegłych sądowych. Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny, „sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z kolejnych biegłych, czy też opinii instytutu w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszej opinii, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy opinia, którą dysponuje zawiera istotne luki, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania co do trafności jego wniosków końcowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt III AUa 131/13). „Oceny zdolności do pracy, oznaczającej potencjalną możliwość wykonywania zatrudnienia, dokonuje się przy uwzględnieniu stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Niezdolność do wykonywania pracy dotychczasowej jest warunkiem koniecznym ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie jest warunkiem wystarczającym, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowanie, że mimo upośledzenia organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu zawodowym” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa 464/15).

Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów wniesionych przez odwołującą na rozprawie, Sąd doszedł do przekonania, że były one nieuzasadnione. Subiektywna negatywna ocena dotycząca sporządzonych przez biegłych opinii nie może być podstawą do zmiany zaskarżonej decyzji. W postępowaniu, w sprawie przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy zasadą jest opieranie się przy wyrokowaniu na opiniach niezależnych biegłych sądowych. Sąd mając wątpliwości, co do wiarygodności przedstawionych wniosków w opinii, jest władny dopuścić dowód z opinii innego biegłego tej samej lub innej specjalności. Jednakże, zdaniem Sądu, opinie trójki biegłych sądowych w sposób jasny i niebudzący żadnych wątpliwości zostały zredagowane, a ich wnioski były rzetelne i wiarygodne. Wnioski dowodowe ubezpieczonej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych były spóźnione i niemające oparcia w pozostałym materiale dowodowym, dlatego zostały oddalone przez.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)